

Colors

Groc i Verd. Zhiyong

La meua rutina de cada dia a les nou del matí. Mira que li dic a la Feng que no m'agrada treure les plantes. Cada cop en tenim més, quan no tenim gent a la botiga li agrada arreglar-les i tenir-les presentables per a les clientes, li agraden les flors grogues, li recorden la seva infantesa. Les posso juntetes, no podem incomplir les ordenances municipals, no podriem pagar una multa. Estem estalviant per enviar al Yuan a la universitat. Ell és el futur. Només espero que no hagi de treballar tant com nosaltres o els seus oncles al bar. Bon dia! Em saluda Amèlia que va amb la seva gosseta. És simpàtica i bona clienta, molt educada, no com altres. Una cosa és que no parli bé l'idioma i una altre la mala educació. Passats uns segons sento un sorroll sec, un crit amagat. Li dono les claus a la Feng i vaig a veure què ha passat.

Marró i taronja. Kamal

Després de tot el que vaig passar, crec que he tingut molta sort, treballo a una botiga de fruita. Ara ja fa un any i mig. Sense faltar ni un dia. Sóc positiu i només hi veig els avantatges: estic fort, menjo sa i a més, quan porto els encàrrecs a domicili em guanyo uns dinerets extres. Tinc unes quantes cases preferides com la de la senyora Amèlia. Crec que veu malament, un dia va dir a la seva amiga que jo era morenet, però no és veritat, jo sóc negre, negre. Sempre m'ha tractat bé, fins i tot un dia em va deixar un llibre per llegir quan vaig apuntar-me a classes de català que m'han anat molt bé. Coloco les maduixes. De sobte sento un crit, una frenada. Surto disparat cap allà.

Blanc i negre. Amèlia

Ahir vaig oblidar les claus de casa dins el congelador. Mare meua! Tindrè Alzheimer? He de demanar visita al neuròleg. Va Cuca fes les teves necessitats ràpid! que he d'anar al mercat de Sant Antoni a comprar: dissabte venen els Rius i vull ternir-ho tot preparat. Amb la dona ens hem fet molt amigues i tenim complicitat. Ell en canvi, és una persona molt intel·ligent però necessita una cura d'humilitat, no té cap habilitat social, és company de feina del meu home. Han fet negocis junts però no el suport. Cuqueta, no vagis tan ràpid! No estiris la corretja. Saludo al Zhiyong, miro els testos de l'entrada. Va que creuem! Sento una botzina. Un crec. Ai! Tot es torna negre.

Blau i vermell. Jordi

Guàrdia a l'hospital. De moment aguanto bé, ha estat una nit tranquil·la a urgències: dues defuncions, dos neixements. La vida i la mort. Arriba l'ambulància, ens possem alerta: dona, 58 anys, múltiples fractures a les articulacions per atropellament. Contusions i una mica d'atordiment. Tensió caient. Ritme cardíac normal. Miro als seus acompanyants: un noi de color amb una samareta que diu "Frutas Manolo", un senyor xinès amb cara d'espantat. Estabilitzem la pacient, reduïm les fractures i enguixem. Acabo el meu torn. Em dutxo, surto fora i allà hi són, l'estranya parella: un al costat de l'altre, amb un gosset. Crec que no s'han bellugat del lloc, em reconeixen, miro els seus ulls gairebé a punt de plorar. Porten hores esperant sense saber res. M'apropro: "necessitarà repòs, se'n sortirà".

Pseudònim: Wendy ha crescut